

Padesátý v řadě (Genocida I)

Kryptor

Do prázdných očních důlků kape den a pálí
mý oči na dlani už dávno dodoutnaly
snad se jen ještě panenkami smály
ale slzy po mých tvářích už nestékaly.
V mojí řadě jedna žena zešílela:
"Hoří!" - leč výkřik utkvěl v mrtvém vzduchu.
Nasáklá krví hodte na hranici těla!
ten její křik nás stále bodal v uchu.
Hrůzou z těch jatek pomatená žena
bez hlesu klesla na zem udušená.

Šílený dupot slepce který kvílel
a pletl nohama jak poražená ovce
úprk za ním - a mrtvá tichá chvíle
pak tupý pád když zablýskl nůž lovce.
Ten už je spasen, řekl jsem tmě, kdy dojde na mě
v tu chvíli nevším jsem si že nás vezou k jámě
přes slzy zas mi zela jak v tom ránu
hluboká jáma, od včerejška čerstvá
napjal jsem sluch a čekal první ránu
až padne na dno jámy první oběť zvěrstva.
Oteklým uchem bedlivě jsem chytal
údaje kdo už odpadl tam vzádu, kdo v předu
sčítal jsem a odečítal
a stále dál šlo počítání pádů.
Přesnými smysly chtěl jsem popořadě
počítat mrtvé, jsa padesátý v řadě!

Sluch mi to všechno místo zraku sdělil
i zablýsknutí slunce na čepeli
to strašný světlo ještě dnes mě bolí
blesky a rozbřesky ho nezastíní
světlo života jako bych byl prolil
ohnivý slzy - cítím je i nyní
a k tomu vytí mučených se speklo
v jediný šílenství, v jediný peklo!